

Donata
Kontenienė

Kažkas
prarasto,
arba
Penktoji
aveniu

BALTO

Donata
Kontenienė

**Kažkas
prarasto,
arba
Penktoji
aveniu**

Romano „Kažkas naujo, arba 47A“ tęsinys

BALTO
Vilnius, 2020

*Klaidos dovanotinos,
jei turi jėgų prisipažinti klydęs.*

FRANSUA DE LA ROŠFUKO

Gal dešimtą kartą per pastarąją valandą nervingai timpteliu kaklaraiščio mazgą mėgindamas bent kiek jį atlaisvinti. Po velnių, man trūksta oro! Prakaito lašelis, nusiritęs smilkiniu, tik patvirtina, kad nervinuosi beprotiškai. O gal teisingiau būtų sakyti, kad aš bijau?

Tyliai keikdamasis, ištiesiu ranką link mygtukų, kad atverčiau automobilio langą.

Maigau juos, tarsi būtų man nusikaltę.

– Nagi, – burbteliu stebėdamas, kaip lyg iš sapno pabudęs langas pamažu slenka žemyn.

Jaučiu, kaip dūstu, mėginu įkvėpti taip stingančio deguonies, bet sausas dulkių bei nepakeliamos kaitros persismelkęs oras degina plaučius. Jis pripildo saloną, aš nejaukiai pasimuistau ant sėdynės ir nužvelgiu vos už kelių dešimčių pėdų nerūpestingai kamuolį spardančius berniūkščius. Jie šūkčioja ragindami vienas kitą, o aš užsiimerkiu ir bandau įsivaizduoti, kad tie raginimai skirti man.

Taip, Danieli! Pats metas ir tau pajudinti šikną. Negali taip sėdėti dar valandą. Negali ir toliau spėlioti, kas bus, kai...

Mintis nutraukia vidinėje švarko kišenėje suvibravęs telefonas. Po akimirkos dusinančio karščio persmelktame poršė salone pasigirsta „Kings of Leon“ vokalistų balsas ir aš skaudžiai atsidūstu, nes suskambęs telefonas kaskart man primena jį. Net visiškai nereikšmingas skambutis šios dainos dėka mane grąžina ten, kur viskas prasidėjo. Ten, kur ji šypsojosi, nes dar nebuvo spėjusi pažinti tikrojo manęs.

Tyliai atsidusęs pakeliu nekantriai delne spurdantį telefoną prie ausies:

– Klausau.

– Na?

– Kas – na?

– Ar jau padarei tai, dėl ko trenkeisi į kitą žemyno pusę?

– Ne. Dar ne, – nusibraukęs nuo kaktos prakaitą nedrąsiai pažvelgiu į namą kitapus gatvės, kiek toliau nuo mano išsinuomoto poršė. Namas vienas iš paskutinių kvartale, prie pat akligatvio, kurio gale kamuolį spardo vaikai. – Bet jau ketinau.

– Tai ko delsi?

– Nežinau, – atsidusęs šiandien gal šimtąjį kartą, nužvelgiu skalda išpiltą vejų plotą priešais šviesaus smiltainio namą. Man, Rytų pakrantės gyventojui, tai atrodo keista. Esu pripratęs greta privačių namų matyti smaragdo žalumo veją, o čia dykuma. Kaip žinome, dykumoje žolė neauga.

– Nesuprantu tavęs, – Styvas kiek patylėjo. – Sukorei tokį kelią ir vis delsi? Manai, kad dar per anksti... Manai, kad ji...

– Ne. Aš ir taip per ilgai laukiau. Per ilgai mus abu kankinau, – galvoje it pikti šešėliai ima suktis pastaruoju metu kankinančios mintys.

„Danieli, o jeigu Jumai pavyko pamiršti tave, tavo niekšybes ir tai, kas tarp jūsų buvo? Jeigu raudonplaukė tiesiog gyvena toliau?“ Bjaurus balsas galvoje netyla, ir aš net sudrebu iš baimės, nes pernelyg gerai žinau, kad jis gali būti teisus.

– Esi tikras dėl to, ką ketini daryti?

– Ne, bet aš privalau... Privalau bent pamėginti.

– Na, ne man tave mokyti, – ragelyje pasigirsta dar vienas balsas. Pažįstamas niurnėjimas, tad paklausiu:

– Tu su Benu?

– Taip. Prieš dešimt minučių paėmiau jį iš reabilitacijos klinikos ir jau ima užknisti. Žinai, nevartojęs tiek laiko Benas tampa gana plepus.

– Žinau, – tyliai nusijuokęs vėl dirsteliiu į namą kitapus gatvės, o mintyse praskrieja laikas, kai planavau šią kelionę.

Praėjo aštuoniasdešimt devynios dienos. Be galo ilgos dienos. Taip, aš jas skaičiavau, nes pastarieji trys mėnesiai buvo bene sunkiausi mano gyvenime. Ir neabejotinai skaudžiausi. Ištisi trys mėnesiai begalinio ilgesio, visur

bandant įžvelgti ją. Nė dangoraižių brėžiniai, kuriais iki tol gyvenau, neberūpėjo. Mieliau stebeilydavau į tolą, laukdamas vakaro ir tos akimirkos, kai besileidžiančios saulės spinduliai ugninėmis liepsnomis sužėri veidrodiniuose jų stikluose primindami mano Jumos plaukus. Lioviausi laidęs žvilgsnius į trumpus moterų sijonus ir vos pridengtas kojas. Tarsi mostelėjus burtų lazdele, visos jos man ėmė atrodyti pernelyg storos, kreivos ar liguistai liesos. Aš ilgėjausi jos kūno. Jo artumo. Ilgėjausi Jumos juoko ir svaigaus cinamono aromato, kuriuo kvepėjo jos plaukai ir oda. Man trūko jos, tad nuolat save graužiau dėl to kvailo žaidimo. Dėl mėginimo pasinaudoti niekuo dėta mergina, kad vienodai nykios, turtinigo banalumo persmelktos mano dienos taptų bent kiek įdomesnės. O, kad būčiau žinojęs... Kad būčiau bent nujautęs, jog atsitiktinai restorane išvysta raudonplaukė padavėja sugriaus visus mano planus. Kad ta mažutė, trapi būtybė apvers mano pasaulį aukštyn kojomis, ir aš, gyvenimo malonumų persisotinęs mulkis, pirmą kartą pamilsiu. Išgyvensiu tai, ko nė nemaniau galįs patirti.

Taip, trys pastarieji mėnesiai buvo išties sunkūs. Kupini apmąstymų ir duslaus, kone iš sielos gelmių kylančio skausmo. Neslėpsiu, ir skandalų netrūko. Spauda sužinojo apie Kamilos nėštumą, apie tai, kad aš ją palikau besilaukiančią neva mano kūdikio. Visuomenės akyse tapau tikru niekšu. Virš galvos pakibo juodas apkalbų

debesis ir pilkos kankinamai ilgos dienos tapo dar tamsesnės. Neskaidrino jų nė pokalbiai su Bendžaminu, nes šis po ano kvailo poelgio ir išdavystės pajuto peržengęs ribą ir mainais į mano atleidimą užsidarė reabilitacijos klinikoje.

Taigi likau vienas. Visą šį laiką buvau vienas ir galvojau apie ją. Galvojau, ką padariau.

Išsitiesiu ant sėdynės ir delnu perbraukiu veidą. Prieš akis suplevena tas šaltas mums abiem lemtingas sausio rytas ir ašaromis pasrūvęs įskaudintos Jumos veidas. Imu rimtai dvejoti savo šiandienos ketinimais. Suabejoju, ar ji norės mane matyti. Ar norės su manimi kalbėtis po to, kai ją apgavau, įskaudinau savo poelgiais bei melu. Ar Juma mane bent išklausys?

Ne. Tikriausiai ne, bet privalau bent pamėginti. Jei ne susigražinti Jumą, tai bent atsiprašyti, kad su ja taip pasielgiau.

Už arkas primenančių langų, į kuriuos spoksau pastarąją valandą, sušmėžuoja moters siluetas ir nejučia ištariu:

– Dabar arba niekada.

– Ką? Nesupratau tavęs, Danieli?

– Pasikalbėsime vėliau, Styvai, – ištariu žiūrėdamas į šešėlį lange.

Paslepiu telefoną švarko kišenėje, paskubomis atsisegu saugos diržą ir tik išlipęs iš automobilio pajuntu, kokia negailestinga ir deginanti Arizonos saulė.

Vilkėdamas vardinį kostiumą tokiame karštyje tikriausiai atrodau keistai – senyva moteriškė, vos prieš akimirką kaimynystėje nerūpestingai šlavusi įvažiavimą į kiemą, pamačiusi mane pamiršo vėjo atneštas dykumos dulkes. Kažkodėl linkteliu smalsuolei ir paspartinęs žingsnį traukiu link šviesaus smiltainio namo.

Kiekvieną žingsnį lydi baugštus širdies dūžis. Pirmą kartą gyvenime iš tiesų bijau. Bijau jos reakcijos. Ką ji pasakys pamačiusi mane.

– Nusiramink. Viskas bus gerai, – suniurnu panosėje ramindamas save ir vėl nervingai timpteliu kaklaraištį.

Dievaži! Iš tiesų jaučiuosi jo smaugiamas!

Likus vos porai žingsnių iki durų, pastebiu namo pašonėje išrikiuotus spalvingai išmargintus gėlių vazonus su sudžiūvusiais kaktusais. Taip, nejuokauju! Juose iš tiesų stypso vis dar aštriais spygliais apsiginklavusios išdžiūvusius agurkus primenančios mumijos. Keista, dingteli, maniau, kad šie dykumos augalai itin atsparūs sausrui, tad juos pražudyti nėra paprasta, bet prisimenu Jumos pasakojimą apie nesėkmingą mamos floristės karjerą ir mano veide suplevena šypsena. Tik akimirką, nes atplėšęs žvilgsnį nuo spalvingų vazonų apsistoju ties tamsaus medžio durimis. Šypsena veide išnyksta, realybė prispaudžia visu svoriu. Žiūriu į metalinį belstuką ant durų, svarstydamas, ką jai pasakyti. Žinau, tai kvaila, bet šimtus kartų galvoje kartotos frazės išgaruoja it dūmas.

– Bala nematė. Bus, kas bus, – ištariu suėmęs žiedą su liūto galva.

Bilsmas mano kūnu nusirita lyg cunamis per vandenyną. Stoviu įsitempęs it styga, o ranka taip ir gviešiasi timpelėti kaklaraiščio mazgą. Vėl ima stigti oro ir jau ketinu nusirišti tą pernelyg sureikšmintą brangaus audinio atraižą nuo kaklo, bet kitapus durų pasigirsta tylūs žingsniai. Sustingstu vien nuo minties, kad tuoj ją pamatysiu.

Po velnių, aš tuoj, kad ir trumpai, ją vėl pamatysiu! Užuosiu, o gal net paliesiu!?

Žinau, mąstau kaip koks maniakas, bet šią akimirką man tai rūpi mažiausiai, nes aš beprotiškai jos pasiilgau. Nejučia lyžteliu lūpas, kai subrazda rakinamos durys ir pasigirsta nerūpestingas moteriškas balsas:

– Nieko ten neliesk!

– Bet *mam...* Čia pritiškę net ant grindų!

– Neliesk, sakau, – tarpduryje išdygsta gležnutė moteris.

Profiliu į mane atsuktas veidas toks panašus į tą, kurį myliu, kad akimirką suaižėjusią širdį suspaudžia it replėmis. Priešais stovinti moteris labai panaši į Jumą, bet tai ne ji. Pernelyg šviesios garbanos, vos įžiūrimos raukšlelės aplink akis išduoda, kad ji gerokai vyresnė. Bet jų panašumas toks akivaizdus, kad nereikia būti genijum, jog suprastum: duris man atvėrė Jumos mama.

– Laba diena.

– Sveiki, – teikiasi atsisukti į mane.

Neatrodo nustebusi, kad ant jos slenksčio stypso nepažįstamas kostiumuotas tipas. Priešingai. Abejingai nužvelgia mane ir bejausmiu balsu pareiškia:

– Atleiskite, bet nei išmanieji dulkių siurbliai, nei valymo priemonės mūsų nedomina.

– Nesupratau? – iš tiesų nesusigaudau, apie ką ji kalba.

– Sakau, kad neketinu nieko pirkti, kad ir ką siūlytumėte mums šį kartą, – atbula ranka nusibraukia prie kaktos limpančią šviesią sruogą ir aš pastebiu, kad jos pirštai ištepti tamsia mase.

– Bet aš niekuo neprekiuju.

– Nprekiujate? – kiek nustebusi nužvelgia mano rankas tarsi tikėdamasi jose išvysti lagaminėlį su prekėmis ar ką nors panašaus.

– Ne, – nusišypsau plačiau. Neįtikėtina, ji palaikė mane įkyriu beverčius niekniekius žmonėms įbrukti bandančiu prekeiviu.

Tai mane pralinksmina, nes Jumos mama nepastebi mano *Armani* kostiumo. Nei riešą puošiančio laikrodžio, verte beveik nenusileidžiančio jos namui.

– Aš Danielis, Jumos... – akimirką nutylu nežinodamas, kaip prisistatyti.

Kas aš jai? Draugas? Buvęs mylimasis? Meilužis? O gal priešas?

– Jumos bičiulis, – ištariu akimirką pasvarstęs.

– O Dieve! Atleiskite! Pagalvojau... Pamaniau, kad jūs... – ji nurausta dar labiau man primindama Jumą. –

Pamaniau, kad jūs... – vis dar negalėdama atsitokėti lyg karščiuodama ranka prisidengia kaktą.

– Viskas gerai. Nereikia atsiprašinėti.

– Kaip nepatogu, – ištaria droviai nusišypsojusi, ranka, ką tik lietusi kaktą, nuslysta žemyn palikdama ant šviesios odos tamsias dėmes.

– Jūs išsitėpėte, – tvardydamas juoką atsargiai parodau sau į kaktą ir iš vidinės švarko kišenės ištraukęs nosinę mandagiai ištiesiu jai.

– Tikrai? – vis labiau rausdama žvilgteli į savo rankas, paskui į vos juoką tramdantį mane. – Galutinai apsikvailinau, tiesa? – nusišypso imdama nosinę.

– Visai ne, – šypsausi. Ji tokia panaši į Jumą, kad jei ne kelios raukšlės greta migdolinių akių ir šiek tiek šviesesni garbanotis linkę plaukai visai nuoširdžiai palaikyčiau jas seserimis.

– Jūs prastas melagis, – šypteli nosinės krašteliu trindama kaktą.

Nusišypsau. Jei ji nutuoktų, kaip klysta. Ši žavi moteris nežino, kaip tobulai moku meluoti. Kaip meistriškai tai dariau, kai skaudinau jos dukrą.

Kūnu nusirita šleikštulys, nes anaipatol nesididžiuoju tuo, ką padariau.

– Minėjote, kad esate Jumos bičiulis?

– Taip. Verslo reikalais atvykau į Finiksą, tad nusprendžiau aplankyti, – skiedžiu žiūrėdamas jai į akis, patvirtindamas savo kaip užkietėjusio melagio reputaciją.

Neturiu jokių verslo reikalų. Aš čia tik dėl jos, dėl Jumos.

– Na, tai jums teks užsukti kitą kartą, nes Jumos šiuo metu nėra.

– Nėra? – žvilgsniu nuklystu jai už nugaros. Galiu prisiekti, vos atidarius duris girdėjau dar vieną moterišką balsą.

– Deja, bet ne.

Mano širdis liaujasi plakusi. Nejau ji man meluoja? O gal man tik pasigirdo? O jei Juma iš tiesų išvažiavo toli toli? Ten, kur aš jos nesurasiu?

– Juma darbe.

– Darbe? – pajuntu, kaip nuo širdies nusirita vos prieš sekundę ją prispaudęs akmens luitas.

– Taip. Ji dirba Baselino kelyje. „Deksterio“ užkandinėje, bet jūs ne vietinis, vargu ar rasite.

– Pamėginsiu, – šypteliu. – Gal galite nupasakoti, kur tiksliai įsikūrusi ta užkandinė?

– Tikriausiai galiu, – šiek tiek nepatikliai nužvelgia mane, bet aš moku šypsena papirkti moteris, tad ilgai nedvejodama ima pasakoti: – Greta penkiasdešimt šeštojo greitkelio yra viadukas. Ar žinote jį?

– Taip, – paskubomis linkteliau.

– Pervažiavęs jį, sukite kairėn, tada tiesiai. Nuvažiavęs kokias penkias mylias, kairėje pamatysit „Wendy’s“ iškabą. Už jos dešinėn, tuomet į kairę. Porą mylių tiesiai, kol pravažiavęs degalinę pamatysite nuorodą į Baselino kelią. Jo gale ir rasite „Deksterio“ užkandinę.

– Išties painu, bet, manau, rasiu, – plačiai nusišypsau.
Rasiu!

Noriu kone išbučiuoti priešais stovinčią moterį, bet greta jos iš kažkur išdygsta jaunutė mergina. Strazdanota nosytė ir ugnimi žerintys plaukai akimirką mane suklaidina, bet tai ne ji. Ne jos ieškau.

– Mam, – kreipiasi į priešais stovinčią moterį lyg nematydama nei manęs, nei į atlapotų lauko durų. – Aš namie nevakarieniausiu. Pasakyk Jumai, kad su Neitu lauksime jos prekybos centre, – kurį laiką laukdama atsakymo žiūri tik į savo gimdytoją, bet netrukus ryškiai mėlynos akys pastebi mane. Gražus merginos veidas apsiniaukia ir aš kone akimirksniu suvokiu, kad ji žino, kas aš toks ir ką padariau.

– Tu?! – ištaria piktai, patvirtindama mano nuogąstavimus.

– Aš jau eisiu, – dirbtinai šypteliu Jumos mamai vengdamas aštraus it stiklo šukė Amberės žvilgsnio.

– Taip greitai? – nustebusi žvilgteli į mane, paskui į greta stovinčią dukrą.

– Taip.

– Tikiuosi, padėjau jums?

– Taip. Ačiū, – apsisuku ant kulnų ir greitai žingsniu patraukiu link mane čia atgabenusio automobilio.

Einant dykumos smėlio nusėstu pilko asfalto keliuku ausis pasiekia priekaišto kupinas Amberės balsas:

– Mama, ką jam pasakei?

– Nieko.

– Tai apie kokią pagalbą jam kalbėjai?

– Ambere, tik pasakiau, kur dirba tavo sesuo. Nesu-
prantu, ko čia širsti? Tas žavus vyras tvirtino esąs Jumos
bičiulis.

– Joks jis bičiulis! Mam, čia tas iš Niujorko! Čia Silveris!

– Silveris?! – aikteli Jumos mama, o aš paspartinu
žingsnį jausdamas į nugarą susmeigtus žvilgsnius.

Taip, aš Silveris. Taip, tai aš įskaudinau Jumą ir tai buvo
didžiausia mano gyvenimo klaida. Klaida, kurią privalau
ištaisyti. Dar nežinau kaip, bet turiu Jumai priminti, ką
vienas kitam jautėme. Turiu priminti, koks įsimagnetinęs
ir kone kibirkščiuojantis buvo oras, kai pirmą kartą akis į
akį susitikome Hoperio gatvėje, apšnerkštame hole greta
seno lifto. Kaip ji žiūrėjo į mane, kai įskaudinta Kevino
leidosi pirmą kartą netikėtai paliečiama. Kaip kramtė lū-
pas sename knygyne ir atrodė tokia miela, kad vos prisimi-
nus tąkart droviai nuraudusį Jumos veidą širdis skaudžiai
sutuksi.

Sėdęs prie poršė vairo užvedu variklį ir kaukinda-
mas padangas išskrieju iš siaurutės gatvelės po nosimi be
perstojo kartodamas painų Jumos mamos pasakojimą:
„Penkiasdešimt šeštas greitkelis, viadukas, o tada kairėn.
„Wendy’s“, tada dešinėn... Po velnių, mergyte, aš tave sura-
siu. Rasiu, net jei ta prakeikta užkandinė stovi ant paties
pasaulio krašto.“

– Nagi, liaukis, – sukūkčioju žiūrėdama į save veidrodyje. – Negalvok apie jį. Pamiršk, kad jis egzistuoja, – suniurnu ir ledinio vandens sklidiniais delnais mėginu nuplauti trumputę silpnumo akimirką, per kurią po akimis nutekėjo tušo upeliai.

– Juma, judink šikną! Salėje pilna klientų! – kitapus personalo tualetu durų pasigirsta priekaištingas kavinės valdytojo Deksterio balsas.

– Aš tuoj, – mėginu nuslėpti graudulį balse. Jis užplūdo mane, vos iš tų nelemtų garsiakalbių kavinės palubėje pasigirdo iki graudulio pažįstamas Kalebo Followillo balsas.

Visada taip! Net prakeikta daina per radiją jį primena.

– Juma, jis liko praeityje, – murmu. – Danielis Niujorke, o tu esi čia ir privalai judėti pirmyn, – raminu pati save, bet Viešpats mato, kaip prastai man tai sekasi. Dar viena išdavigė ašara nusirita skruostu tik patvirtindama, kad jo pamiršti vis dar nepavyksta. Vis dar nesugebu negalvoti apie Danielį, nors po to, kaip jis su manimi pasielgė, žinau, kad tiesiog privalau jį išbraukti iš savo gyvenimo. Ištrinti iš atminties bei širdies. O tai labai sunku – per laiką, praleistą greta, sugebėjau įsimylėti taip stipriai, kad net tas plėšantis, iš vidaus draskantis skausmas atrodo daug priimtinesnis už tuštumą be jo.

Paskubomis nusibraukiu skruostą nudeginusią ašarą, popieriniu rankšluosčiu trinu tušo likučius po akimis, bet tai nepadeda – atrodo dar klaikiau. Tiesą sakant, pastaruosius tris mėnesius nuolatos atrodo prastai. Bemiegės naktys, kai tikrai nestinga ašarų, veide įspaudė gana gilų nuovargio pėdsaką. Kažkada linksmi žibėjusios akys dabar liūdnos ir tuščios. Netekau apetito, tad ir taip liesa buvusi tapau dar liesesnė. Atrodo, nyksta mano vidus ir išorė, o kaltas dėl to vienas vienintelis vyras, kurį pamilau pernelyg akiai, kad matyčiau esanti jam tik žaislas.

– Juma! – piktas beldimas į duris.

– Tuoj! – šūkteliu ir dirbtinai išsišiepiu veidrodyje atsispindinčiai merginai, jai paakiuose vis dar juoduoja tušo ratilai.

Dar bent penkias minutes taisau pandos snukutį primenantį makiažą, tad vos atvėrus tualetu duris pasitinka pikta Deksterio tirada. Baimindamasi užsitraukti dar didesnę valdytojo rūstybę paskubomis grįžtu prie baro, čia šurmuliuoja pietauti susirinkę vilkikų vairuotojai. Pats vidurdienis, tad nedidukėje užkandinėje gaudesys. Stengdamasi nekreipti dėmesio į kakofoniją kondicionierių atvėsintame ore, čiumpu dienos meniu ir traukiu per salę, prie staliuko, kur įsitaisęs vienišas vyras.

– Sveikas, Didysis Džonai, – ištiesiu valgiaraštį vienam iš nuolatinį kavinės lankytojų.

– Labas, Moliūgėli, – kreivai šypteli vos žvilgtelėjęs į mane. – Manau, meniu man neprireiks.

– Užsisakysi iš karto?

– Taip, Moliūgėli. Puodelį kavos.

– Viskas? – stebiu, kaip senas užkandinės klientas nusiima kepuraitę su snapeliu ir lyg mėgindamas suguldyti plaukus ranka perbraukia jau gerokai praplikusį viršugalvį.

– Ne. Dar norėčiau jūsų nuostabiojo obuolių pyrago. Gal virtuvėje užsilikęs gabalėlis? – barzdotame senyvo vyro veide suplevėna šypsena.

– Tuoį pažiūrėsiu, – plačiai jam nusišypsau, nes kas jau kas, o Didysis Džonas šypsosi itin retai.

Gal kalta nelengva vilkiko vairuotojo duona, o gal tai, kad nebejauną kiek nevalyvą vyriškį vos prieš kelis mėnesius paliko žmona. Kad ir kaip ten būtų, man jo gaila – Didysis Džonas primena ne ką kitą, o mane pačią. Aš taip pat nustojau šypsotis ir manau, jau supratote, kas dėl to kaltas.

– Ačiū, – tyliai atsidusęs vyras nugręžia akis į už lango žaižaruojančią dieną, o aš suku atgal prie baro pakeliui pri-griebdama tuščias lėkštes nuo gretimų staliukų.

– Ko tas senis vėl užsigeidė? – vos žengiu už prekystalio, suniurna Amanda.

Dėliodama į vietas ką tik iš plovyklos atneštas švarias gėrimų taures ji nepamiršta vis pasitaisyti nosį balnojančių akinių, juokingai derančių prie rausvos padavėjos uniformos.

– Puodelio kavos ir obuolių pyrago, – tyliai atsidūstu nuplėšusi užsakymo lapelį nuo užrašinės, netrukus ją vėl paslepiu baltos prijuostės kišenėje.

– Na, žinoma, kaipgi be pyrago! Ar matei jo barzdą? Joje tiek trupinių, kad bent penkerius metus galėtų maitintis visi Vašingtono balandžiai!

– Žmogus tiesiog mėgsta pyragą. Kas čia blogo? – nuleidžiu akis į užsakymų lapelius, eilės tvarka sudėtus ant stalo. – Tomai, vis dar laikiu mėšainių su kumpiu bei gruzdintomis bulvytėmis! – šūkteliu į virtuvę.

– Minutėlę, Juma! – virėjo balsas prarūkytas, kiek gergždžiantis.

– Žinoma, nieko blogo, bet jei tavo šikna vos telpa už staliuko, – galva krypteli į tolėliau sėdintį Didįjį Džoną. – Būtų pats metas susimąstyti apie porciją salotų, o ne dar vieną gabalą riebaus Tomo pyrago.

– O jei gyvenime nebeliko nieko geresnio nei gabalas pyrago? – kaip ir Amanda, susmeigiu žvilgsnį į apsunkusį, liūdnam sulinkusį vyro siluetą.

– Nesąmonė. Jei ir paliko žmona, nereiškia, kad gali būti viską, kas tik papuola po ranka!

– Kam būti tai, kas po ranka, kai galima būti nervus. Ar ne, Amanda? – maisto tiekimo langelyje sušmėžuoja plačiai besišypsantis virėjo Tomo veidas.

– Užsičiaupk, mulki, – juokingai susiraukusi Amanda sviedžia į langelį rankšluostį.

– Aš tave taip pat myliu, širdede, – nusikvatojęs vyras pasiunčia jai oro bučinį. – Tavo mėšainis bei bulvytės, Juma, – šypsodamasis pamerkia man akį ir niūniuodamas kažkokią jam vienam žinomą melodiją pradingsta virtuvės triukšme.

– Negaliu jo pakęsti! Jis mane tiesiog siutina! Visa ši skylė mane siutina! Jei tik galėčiau, dingčiau iš čia ne nesvarstydamas, – pirštu kilstelėjusi nuo pernelyg tiesios nosies slystančius akinius, Amanda nužvelgia salę ir čia pietaujančius žmones, tada atsisuka į mane. Rudose akyse neslepiamas pasišlykštėjimas. Žinau, buvo priversta mesti mokslus, kad galėtų čia dirbti ir išlaikyti sergančią motiną, bet, mano galva, tai ne tikroji jos nepasitenkinimo priežastis. Tiesą sakant, kartais atrodo, kad Amandai tiesiog patinka pykti, ir tai mane baugina. Dirbdama greta nuoširdžiai ilgiuosi dienų, kai su Katearina dirbome italų restorane Niujorke. Ilgiuosi linksmo jos būdo ir draugiškų pašnekusių po sunkios darbo dienos. Mudvi vis dar palaikome ryšį, bet ar draugystė gali išlikti tvirta, kai skiria bemaž keturi tūkstančiai kilometrų? Tikriausiai ne, ir tai tik patvirtina vis retesni mūsų skambučiai viena kitai.

„Na, ji tau bent kartais skambina. Kitaip nei jis“, – šnabžda kandusis balselis galvoje. Stengiuosi jo negirdėti, bet pernelyg gerai žinau, kad jis teisus. Danielis iš tiesų man nė karto neskambino. Neatsiuntė žinutės ar laiško,

kuriame bent pamėgintų viską paaiškinti. Užmerkiu akis, nes jose ir vėl ima kauptis ašaros.

Ne! Aš negaliu ir vėl dėl jo verkti!

Prikandu apatinę lūpą iš visų jėgų mėgindama nuryti gerklėje vis labiau augantį gumulą, bet man prastai sekasi, nes kankinančios, nuolat mane draskančios mintys niekur nedingsta. Jos lyg piktas aidas vis skamba mano galvoje.

Žinoma, jis tau neskambina. Pamiršo tave tą pačią akimirką, kai tik dingai jam iš akių. Danielis tavęs nė neprisimena, o jei ir šmėsteli jo atmintyje, tai tik kaip smagus nuotykis, apie kurį pasakoja išpuikusiems, roleksais apsikarsčiusiems draugams, nepamiršdamas gardžiai pasijuokti.

– Juma!

– Ką? – kone stryktelėjusi iš išgąščio, atsigręžiu į už nugaros stovintį Deksterį.

– Kaip tai – „ką“? Gal užteks svajoti? Užsakymas šąla! – suraukęs žilstelėjusius antakius vyras ranka mosteli į mėsainį su bulvytėmis. Vengdama jo rūstaus žvilgsnio čiumpu nuo maisto langelio lėkštes ir nuskubu per salę.

Kaip ir kasdien, monotoniškas darbas padeda šiek tiek užsimiršti. Baigiantis pietautojų antplūdžiui jau esu kone visiškai pamiršusi rytinį ašarų protrūkį ir jaučiuosi visai pakenčiamai. Neįtikėtina, net pavyksta nuoširdžiai nusišypsoti Didžiajam Džonui, kai eilinį kartą pavadinęs

mane Moliūgėliu padėkoja už obuolių pyragą. Ko gero, nuskambės kvailai, bet menkai apmokamas padavėjos darbas „Deksterio“ užkandinėje man tikras išsigelbėjimas. Tik čia galiu, kad ir trumpam, pamiršti Danielį. Tik čia galiu pabėgti ne tik nuo savo minčių, bet ir nuo šeimos, stebinčios mane it pro didinamąjį stiklą. Suprantu jų rūpestį, bet tos raminamosios arbatos, be paliovos brukamos mamos, tiesiog varo iš proto. Jaučiuosi it ligonė, nenorėdama jos įžeisti geriu tą bjaurastį, nors abejoju, kad medumi pasaldintas mėtomis trenkiantis birzgalas gydo sielos žaizdas. Atvirai kalbant, kartais gailiuosi papasakojusi namiškiams apie Danielį ir mūsų išsiskyrimą. Viena laimė, kad užteko proto nutylėti jiems bjauriausią mūsų išsiskyrimo dalį ir tai, kaip labai Danielis mane įskaudino, bet, manau, jie nekvaili ir kažką įtaria. Ypač tėtis. Jo komentaras grįžus į namus buvo trumpas:

– Laikas išgydo visas žaizdas.

Ir aš juo tikėjau. Mėginau tikėti, tik jau praslinko trys mėnesiai, o širdyje žiojinti žaizda nė nepradėjo trauktis.

– Žmonių lyg apmažėjo, – nutraukia mano mintis Amanda, priėjusi prie staliuko, kur valau gausiai klientų pribarstytus trupinius. – Jei tu nieko prieš, eisiu su Tomu parūkyti, – pareiškia apžiūrinėdama savo raudonai lakuotus nagus.

– Žinoma, eik.

– Tikrai?

– Taip. Aš susitvarkysiu, – kilsteliu akis į kelis nerūpestingai plepančius užkandinės svečius, tada į Amandą, ant ryškiu laku tviskančio piršto sukančią plaukų sruogą.

Kartais, nors ne... Nuolatos! Aš nuolatos nesuprantu šios dailios akiniuotos merginos. Tai ji Tomo nekenčia ir vadina sumautu idiotu, tai meiliai jam šypsosi ir klapsi akutėmis, kai šis pakviečia ją užtraukti cigaretės dūmą.

– Kažkaip pradingo noras, – sučiulba kur kas meiliau, kai pasigirsta užveriamų kavinės durų garsas.

– Kaip nori. Jei nieko neveiki, gal galėtum iš sandėlio atnešti servetėlių? Ant šio staliuko beveik baigėsi.

– Tau reikia, tu ir atsinešk. Aš turiu kur kas įdomesnių reikalų.

– Įdomu, kokių? – pažiūriu į Amandą, jos veide nušvinta pati plačiausia kada nors matyta šypsena. Koketiš-kai atkišusi krūtinę, pasitaiso akinius ir lėtu gundytojos žingsniu patraukia prie baro. – Kas jai užėjo? – klausiu pati savęs stebėdama kolegę, kai ji paėmusi valgiaraštį žingsniuoja link kavinės durų, pro kurias vos prieš akimirką įėjo Da... Danielis.

Netikėdama tuo, ką matau, susmunku ant raudonos odos krėslo. Mano rankos negrabiai užkliudyta ant stalo parvirsta druskinė, po sekundės pririedėjusi kraštą skambiai nukrinta ant grindų, patraukdama tamsiai pilkų akių dėmesį.